

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Lliurament de la medalla de la
Universitat de València a Ramon
Lapiedra i Civera

Discurs d'acceptació

València, 9 de març de 1995

PARAULES PRONUNCIADES PEL DR. RAMON LAPIEDRA I CIVERA

Magnífic i Excel.lentíssim senyor Rector de la Universitat de València, Autoritats, Senyores i Senyors, amics i amigues:

La Junta de Govern de la Universitat de València, a proposta del Rector i l'Equip Rectoral, ha volgut concedir-me la medalla de la Institució, i encara s'ha disposat la celebració d'aquest Acte per materialitzar-ne el lliurament. Una cosa i l'altra constitueixen per a mi un motiu especial de satisfacció, en particular perquè la distinció me l'atorga, per dir-ho així, la meua pròpia casa: la universitat on sóc professor des del 1982, on he estat Rector durant deu anys, i on ara continue de manera gratificant la tasca que em pertoca. Ningú no és profeta en la seua terra, diu la literalitat d'una vella i celebrada saviesa, i la meua Universitat, les seues autoritats, i els companys no poden deixar de conèixer els errors que haja pogut cometre i les mancances que m'hagen pogut acompanyar en la meua trajectòria per la nostra Institució. Vull dir que la concessió i aquest Acte s'han decidit amb allò que es diu coneixement de causa, i això palesa una acceptació de la persona concreta sempre gratificant per a qui la rep, encara que un sàpia que l'acceptació no significa ni ignorància, ni una patent de corso. En canvi, és una situació ben incòmoda aquella en què un i els seus actes són celebrats pels qui, armats amb tota la bona voluntat que es vulga, desconeixen més d'un detall significatiu de l'entrellat de l'assumpte, encara que la seua generosa actitud no pugua merèixer altra cosa que un reconeixement sincer de qui és l'objecte del seu entusiasme.

Per tot això, senyor Rector, membres de l'Equip Rectoral i de la Junta de Govern, sincerament: gràcies, moltes gràcies. Gràcies també, ben en particular, als amics i Excel.lentíssims Senyors Miguel Àngel Quintanilla, Secretari General del Consell d'Universitats, i Carles Sola, Rector Magnífic de la Universitat Autònoma de Barcelona, que han volgut trobar el temps que no els sobra per acudir a aquest Acte i pronunciar les seues paraules: no cal que els diga com m'és de satisfactori el seu gest d'amistat. Finalment, el meu agraïment més sincer a tots els qui heu volgut acudir aquest matí a aquest vell Paranimf omplint-lo d'una presència que m'acompanya en un moment senyalat per a mi.

Ara, espere saber servir la Universitat des del nou lloc que ocupe, que és el vell, trèmul de retrobar intacte l'antic interès, aparcat durant un decenni, per la investigació en Física Teòrica: la coneguda palpitació de la recerca i el descobriment. I també, si cal, arrimar el muscle com a universitari de base a favor del recte funcionament de la Institució, atent a un compromís cívic que sempre he experimentat com indefugible.

Trobe que aquest recte funcionament ha de buscar, en particular, un reconeixement social de la Universitat, no com a resultat d'una hàbil operació de màrqueting, sinó per satisfer, des d'una actitud de servei, la profunda necessitat que té la societat de retrobar-se en la Institució Universitària, i la necessitat que tenim nosaltres, els universitaris, de rebre contínuament l'alè del medi que ens manté i que ens justifica. Malament si la Universitat no és a l'altura de les seues obligacions socials i dels seus

compromisos ètics, i malament si la societat no valora com cal el que representa la Institució i la tasca que acomplix. Val a dir que la relació entre la societat valenciana i la seua Universitat arrossega, quant a aqueixes reciprocitats necessàries, mancances que ens cal superar ràpidament en benefici de tots. Estic segur, Senyor Rector, que sota la vostra direcció la Universitat de València sabrà impulsar la correcció d'aquestes deficiències, amb el suport del bo i el millor de la nostra societat i amb el concurs indispensable de la totalitat dels universitaris. En particular, a nosaltres, que treballem en els Centres i Departaments, ens pertoca en aquesta tasca no caure en el desànim de justificar com a inevitables el narcisisme insolidari de grup, el corporativisme estret, i el campe qui puga. Que la crítica i la reivindicació, inseparables del correcte funcionament de la vida social a tots els nivells, es sàpien combinar amb una nova cultura de la responsabilitat, que supere la cultura llastimosa de la queixa.

Però, torne ja a coses més pròpies d'aquest Acte, aquelles per on havia començat: no voldria que s'alcés la sessió sense donar públicament les gràcies a tots aquells que, durant els deu anys en què he estat Rector d'aquest "Estudi General", des de les més diverses instàncies del govern i l'administració universitària, i encara no universitària, des de la seua condició d'estudiants o treballadors d'aquesta casa, o des de la llar domèstica, m'han donat en aquests anys el seu suport o han maldat conjuntament per tirar endavant la vida i el Govern de la Institució. Sense tots ells, tem, Senyor Rector, que vós us hauríeu quedat en aquesta ocasió, i ben a pesar meu, sense el destinatari de la medalla, i jo sense el guardó que valore i agraisc. Però ja diu el nostre poble que "entre tots ho farem tot", i així ha estat en aquesta ocasió i així haurà de ser. Quant a mi, la generositat de la Institució, en concedir-me la seua medalla, m'encoratja a correspondre sempre en la tasca de construir entre tots, hui sota la vostra assenyada direcció, un futur millor per a la nostra Universitat.